

ARCHBISHOP OF OHRID AND METROPOLITAN OF SKOPJE

2/23 Kocanska St. BITOLA 7000
tel. +389 47 293515 fax +389 47 203878
e-mail: arhiepiskop@poa-info.org

Αριθ. πρωτοκόλου 109 από 17 Δεκεμβρίου 2005

Προς την Εκκλησία του Θεού και Πατρός, και του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συνηγμένη εν Ευχαριστία, εν Πνεύμα Άγιω, διασκορπισμένη κατ' όλη την οικουμένη, και φανερωμένη εις εν Σόμα, δοξασμένη εις την ερχόμενη Βασιλεία και αναστημένη εις την ζωήν αιώνιον,

Εμείς ο ταπεινός και εν δεσμοίς διά τον Χριστόν, ο Αρχιεπίσκοπος Αχρίδας και Μητροπολίτης Σκοπίων, αποστέλομεν αυτήν την εγγυκλίον επιστολήν

ΕΓΚΗΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Για την αγάπη να ακτινοβολήσει, το μίσος να εξαφανιστεί, η ελπίδα να λάμπει, η απελπισία να εξολοθρευτεί, η πίστη να δοξάσει, η αίρεση να νικηθεί και ο Χριστός να βασιλεύσει ως Θεός και Κύριος.

Ο κλαυθμός του θρήνου σας μας προκάλεσε να σας αγκαλιάσουμε πατρικά και αδελφικά, με κοινά δάκρυα να μετατρέψουμε τη λύπη σε χαρά και τη μαρτυρία σε ελπίδα. Εσείς ανησυχήσατε εξαιτίας των αλυσίδων μας, οι οποίες επειδή υπάρχουν λόγο του Χρήστου, τις θεωρούμαι ευλογία του Θεού και εμάς, πάλι, μας ανησύχησε το στρίμωγμα σας το οποίο δεν γίνεται να διαρκέσει για πολύ καιρό ακόμα επειδή μπορεί να βλάψει την πίστη και να πνίξει την ελπίδα. Αυτοί που είναι έμπυρη στην πνευματική αθλητική δεν χρειάζεται να τους υπενθυμίσουμε, αλλά οι υπόλοιποι πρέπει να ξέρουν ότι ο Θεός δεν μας βάζει σε περισσότερους πειρασμούς από όσους μπορούμε να αντέξουμε, και οι πειρασμοί στους οποίους μας βάζει δεν είναι για να μας εκτελέσουν, αλλά για να μας δυναμώσουν και να μας προετοιμάσουν για το στεφάνι με το οποίο ο ουράνιος Πατέρας θα μας αμοίψει τον χρόνο της αμοιβής.

Μας γράφετε ότι σας είναι δύσκολο και λυπηρό που δεν μπορείτε να μας δείτε το πρόσωπο το οποίο είναι κρυμμένο πίσο από παχούς τοίχους της φυλακίς, αλλά έχουμε και εμείς τον ίδιο πόνο που δεν μπορούμε να ευχαριστηθούμε το ήπιο σας πρόσωπο και τα μάτια γεμάτα δάκρυα, την καρδιά σας ματωμένη, αλλά πιστεύουμε όχι και απελπισμένη.

Αν είναι λυπηρό για σας το ότι δεν ακούτε τη φωνή μας, με την οποία, όπως γράφετε, σας ευαγγελίζονταν η είδηση της χαράς, πόσο λυπηρό είναι για μας που δεν ακούμε το «Αμήν» σας από την άλλη πλευρά του τοίχου.

Αρα, αν υπάρχει τόση λύπη σε εσάς που εμείς, ο Ένας, είμαστε προσωρινά απών από την πληθώρα σας, αν ανησυχείτε που ένας τον οποίον τον αγαπάτε δεν είναι ανάμεσα σας, τι να πούμε εμείς που εκτός από τους αγγέλους δεν έχουμε κοντά άνθρωπο που να σκουπίσει τον ιδρώτα μας, να μας δώσει ένα ποτήρι νερό, να μας αγκαλιάσει σε αδελφικό ασπασμό.

Και μετά από όλα αυτά, είναι αμαρτωλό άραγε το ότι τέτοιος πόνος μας κομματιάζει, τέτοια λύπη μας βαρύνει; Όχι μόνο που δεν είναι αμαρτωλό, αλλά είναι και απολύτως φυσιολογικό να σου λείπει και να λυπάσαι για αυτόν ο οποίος είναι σωματικά μακριά. Αυτός που αγαπάς δεν χρειάζεται να είναι πολύ μακριά για να είναι και ο πόνος που δεν τον βλέπεις εξίσου μεγάλος. Αρκεί να είναι από την άλλη πλευρά του τοίχου. Και αν ο τείχος είναι φτιαγμένος από τούβλο ή από αλλά σύγχρονα οικοδομικά υλικά, όπως είναι και ο τοίχος της φυλακής που μας εμποδίζει να συναντηθούμε, μην φοβάστε. Αυτός καταστρέφεται, είναι διαπεραστικός και εύκολα διαπερνιέται και το ύψος του δεν έχει καμία σημασία. Η πίστη σας τον ροκανίζει συνεχώς, η ελπίδα σας τον ταρακουνάει, και η αγάπη μας επιτέλους θα τον γκρεμίσει, αφού στο τέλος θα μείνουν μόνο αυτά τα τρία, όπως γράφει ο Απόστολος (α΄ Κορ. 13,13).

Αδιαπέραστος είναι ο άλλος τοίχος, εκείνος που τον χτίζει μεταξύ μας η αμαρτία. Με εκείνο το υλικό, το οποίο φαίνεται διαφανές, του οποίου η πυκνότητα και το βάρος δεν μετριούνται, με αυτό χτίζονται τα μεγαλύτερα τείχη μεταξύ μας. Κάθε αμάρτημα που κουβαλάμε στις σκέψεις μας είναι υλικό για τον τοίχο εκείνο, και κάθε αμάρτημα που διαπράττουμε είναι το υλικό το οποίο ήδη βρίσκεται στον τοίχο. Τέτοιους τοίχους δύσκολα διαπερνούνται από την αγάπη. Οι τοίχοι αυτοί μας φυλακίζουν στη βασιλεία της μοναξιάς και του αδιεξόδου.

Με αλλά λόγια, η λύπη δεν είναι άτυπη για μας, οι «πεσμένοι» από τον Παράδεισο. Λυπόμαστε για τον χαμένο Παράδεισο, λυπόμαστε όμως και για την απουσία εκείνου που αγαπάμε. Και όσο μεγαλύτερη είναι η λύπη εξαιτίας του χωρισμού με τους αγαπημένους, τόσο μεγαλύτερο και το κέρδος που μας φέρνει η λύπη εκείνη εάν την αντέχουμε με ευχαριστήσει.

Και αν λυπάστε επειδή δεν καταφέρατε να μας αποφυλακίζετε, σταματήστε. Κάνετε ο,τι ήταν δυνατόν. Και περισσότερο από αυτό. Αφού καταλάβατε ότι προς το παρόν δεν γινόταν τίποτα, δεν σταματήσατε να ζητήσετε μαζί μας να μοιραστείτε το κελί της φυλακής, αφού και το τελευταίο φάνηκε αδύνατον να συμβεί, δεν πρέπει να σας πιέζει η σκέψη ότι δεν κάνατε ο,τι μπορούσατε. Τα υπόλοιπα θα τα τελειώσει ο Θεός.

Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούμε να σωπάσουμε για το πόσο μας ηρέμησε η μέριμνα σας για μας. «Οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω· ἐγὼ γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. Οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι· πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ· Πλὴν καλῶς ἐποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει.» (Φιλ. 4, 11-14) λέει ο Απόστολος στους Φιλιππησίους, και δεν έχουμε τίποτα να συμπληρώσουμε σε αυτό.

Σε ένα γράμμα σταλμένο από εξορία, ο Χρυσόστομος Ιωάννης θα γράψει πως όχι μόνο οι αρετές φέρνουν ανταμοιβή, αλλά και τα παθήματα. Και ακόμη περισσότερο. Ένα παράδειγμα είναι και ο Ιώβ, μάρτυς και υπόδειγμα της υπομονής στον οποίο συνδέθηκαν οι αρετές και τα παθήματα ώστε δεν γίνεται να καταλάβεις που είναι μεγαλύτερη αξία του Ιώβ, στο γεγονός ότι λάμπει με την αρετή του ως διαμάντι η επειδή δια των παθημάτων έγινε στερεότερος από διαμάντι.

Είναι γνωστές οι αρετές του: φιλοξενία, συμπάθεια, έλεος, φιλανθρωπία, δικαιοσύνη, αλλά και εργατικότητα, πραότητα, σοφία, ευπείθεια και πολλές άλλες. Όμως, με τι έλαμψε περισσότερο με τις αρετές η με τα πάθη; Εάν ο Ιώβ είναι μεγάλος επειδή είχε σωριάσει τόσες αρετές στη ζωή, πόσο μεγαλύτερος είναι επειδή δειχτικέ υπομονητικός στα παθήματα που υπέφερε;

Ποτέ άραγε ο Ιώβ ήταν λαμπρότερος, όταν το σπίτι του ήταν ανοιχτό για όλους η όταν το σπίτι εκείνο γκρεμίστηκε και αυτός άντεξε χωρίς κανένα βλάσφημο λόγο, αλλά αντιθέτως, ευλόγησε τον Θεό; Το ένα ήταν αρετή, το άλλο θλίψη. Και τότε αποδείχτηκε μεγαλύτερος, όταν πρόσφερε θυσίες για την ευτυχία των παιδιών του ενώνοντάς τους, η όταν αυτά σκεπάστηκαν στα ερείπια του σπιτιού και πέθαιναν με αξιοθρήνητο τρόπο, και αυτός όμως το άντεξε στα πόδια του.

Τι είναι σημαντικότερο το ότι έντυνε τους φτωχούς από τα μαλλιά των προβάτων του κοπαδιού του, η το ότι χωρίς συγκίνηση δέχτηκε την είδηση πως καταστράφηκαν όλα τα κοπάδια του; Ή τι τον έκανε γνωστότερο; Όταν με το γεροντικό του σώμα στεκόταν σε υπεράσπιση στους αδικημένους και έσπαζε τα δόντια εκείνων που διέπρατταν αδικήματα, η όταν έβλεπε το σώμα εκείνο να κατατρώγεται από σκουλήκια;

Παρ' όλα που η αρετές του Ιώβ είναι αναμφισβήτητες και αξίζουν το στεφάνι ενώπιον του Θεού, τα παθήματα τον κάνουν λαμπρότερο, μεγαλύτερο, πιο άξιο. Επειδή τα παθήματα είναι το δυσκολότερο μέρος της πάλης για την οποία, για να νικηθεί, χρειάζεται μεγάλη αδρότητα, ψυχική σταθερότητα, σοφία και μεγάλη αγάπη προς τον Θεό. Έτσι, η λύπη την οποία φέρνουν τα παθήματα, αν τη δεχόμαστε με ευχαριστία γίνεται μεγαλύτερη και από τις αρετές οι οποίες ο άνθρωπος τις κατορθώνει με μεγάλη δυσκολία. Όταν καυχιέται ο Απόστολος Παύλος, παρ' ολο που λέει ότι το κάνει άφρονος, δεν καυχιέται για τις αρετές του. Έχει την επίγνωση ότι, κατά το κριτήριο αυτό, είναι μόνον ένας από τους πολλούς που βρίσκονται άμεμπτοι με το νόμο του Θεού.

Αυτός όμως, είναι μεγάλος Απόστολος επειδή απέδειξε την αγάπη του προς τον Χριστό υποδεχόμενος πάθος. Πολλές φορές φυλακισμένος, μαστιγωμένος, ακόμα και ραβδιζωμένος, λιθοβολούμενος, ώστε μερικές φορές κινδύνευσε να θανατωθεί, όπως λέει και ο ίδιος. Υπέστη ναυάγιο, όχι μόνο μια φορά, αλλά τρεις, και να μην μιλάμε πόσες φορές έμεινε νηστικός, διψασμένος, χωρίς επαρκή ενδύματα, περνώντας μακρούς και επικίνδυνους δρόμους για να κηρύξει το Ευαγγέλιο. (β' Κορ. 11,23-28) Όλα αυτά θα ήταν ανυπόφορα εάν δεν δέχονται με ευχαριστία και αν η αγάπη προς τον Θεό δεν είναι η ενθέρρυνε για να ξεπεραστεί κάθε πάθος.

Οποίος αγαπάει, πονάει, και όσο πιο πολύ αγαπάει, τόσο περισσότερα και πονάει. Σε αυτόν τον μεταπτωτικό κόσμο υπάρχει κάποιος βαθύς δεσμός μεταξύ της αγάπης και του πόνου. Στο μέλλοντα αιώνα, τον οποίο περιμένουμε ανυπόμονα, η αγάπη θα χάσει την "ποιότητα" του πόνου.

Όλα τα παθήματα που υφίσταται η Εκκλησία, μεταμορφώνονται σε δύναμη της εμπειρίας της. Η αντοχή των παθών υπέρ του Χριστού συμβάλλουν στην πρόοδο του Ευαγγελίου. Η δε θυμόμαστε που λέει ο Απόστολος, «ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὄλω τῷ πραιτωρίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι» (Φιλ. 1,12-13).

Βλέπετε πως η κακία των αντιπάλων της Εκκλησίας, στην περίπτωση μας των αιρετικών, ευεργέτησε το σώμα της Εκκλησίας; Ο Θεός μετέτρεψε την κακία τους σε συμπόνια προς εμάς. Όλος ο κόσμος έμαθε και αντέδρασε στην άδικη φυλάκιση μας. Ακόμα και κάτι άλλο. Αυτοί οι οποίοι μέχρι την μαρτυρία μας για την πίστη ταλαντευόταν και ήταν δισταζόμενοι, τώρα είναι σφιχτά δεμένοι με την Εκκλησία. Γεγονός το οποίο είναι απολύτως φυσιολογικό, αφού η πίστη αποδεικνύεται με την μαρτυρία, όχι με άδεια κηρύγματα και καλές ευχές χωρίς πράξεις. Μόνο αυτός που έχει την εμπειρία αυτή θα μπορέσει με τον Απόστολο που πει:

«Καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου περισσοτέρως τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.» (Φιλ.1,14) Ἄρα, παρ' ὅλο που κάποιοι ἔχουν πονηρὲς προθέσεις και σκοπὸ να προσθέσουν λύπη στα δεσμά μας, ο Θεός, μετατρέποντας την μοχθηρία τους επιβραβεύει την Εκκλησία. Και πάλι, ὅλο το σῶμα ἔχει ὄφελος, παρ' ὅλο που οι αντίπαλοι μας ἤθελαν να μας πονέσουν.

Καμία πράξη δεν ἀποφέρει μεγαλύτερο βραβεῖο ἀπὸ το ἀδικο πάθος. Και βέβαια, αν δέχεται με ευχαριστία. Ἀλλὰ κάποιες φορές το ἓνα πάθος διαδέχεται το ἄλλο και πριν ἀκόμα τελειώσει αὐτό, ἔρχεται το τρίτο, και μετὰ το τέταρτο. Δεν ξέρεις αν υπάρχει τέλος. Με την χρήση της αστυνομικής βίας μας ἔδιωξαν ἀπὸ την Μητρόπολη στο Βαλες, και λίγο ἀργότερα, με ἀκόμη μεγαλύτερη βία μᾶς διώξαν και ἀπὸ το μοναστήρι στο Νεγόντινο στο οποίο βρισκόμασταν ἐξόριστοι. Μετὰ ἔστειλαν καμουφλαρισμένους και οπλισμένους ληστές για να μας εκφοβίσουν. Πρῶτα λήστεψαν και μετὰ πυρπόλησαν το μοναστήρι το οποίο εἶχαμε ἀρχίσει να χτίζουμε και τραυμάτισαν τις μονάχες που βρίσκονταν μέσα. Οι ὑπόλοιποι μονάχοι ἀπὸ τα ἀλλὰ μοναστήρια ἐκδιώχτηκαν ἀπὸ την ἐνοπλη αστυνομία, την μεσάνυχτα, τον μήνα Ἰανουάριο. Μπροστὰ ἀπὸ τα μάτια μας οι σκληρὲς ἀρχές γκρέμιζαν με βαρβαρικό τρόπο τη μοναστηριακή ἐκκλησία την οποία χτίζαμε. Μας κακολόγησαν με πρωτοφανή μοχθηρία στα ὅλα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Τελικά μας φυλάκισαν.

Και βέβαια, δεν χαιρόμαστε για το θάνατο του δικαστή ο οποίος μας καταδίκασε σε φυλάκιση και πέθανε πρόωρα, οὔτε στο ἀνθρώπο που γκρέμισε την ἐκκλησία, και ο Θεός ἀφαίρεσε τη ζωὴ του πριν ἀκόμα φτάσει στο γήρας. Ο Θεός μας ἔμαθε να ἀγαπάμε τους ἐχθρους μας, ἀκομα και να προσευχόμαστε για ἐκείνους που μας κακοποιούν και μας καταδιώκουν (Μτ. 5,44). Λαμβάνοντας το περαδειγμα του Χριστου λεμε: «Πάτερ, ἄφες εὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λκ. 23,34), ἀλλὰ χάρη της ἀλήθειας, της δικαιοσύνης και για την διαπαιδαγώγηση των ἐρχομένων γενιῶν δεν πρέπει να ἀποσιωπήσουμε πως ἀξίζαν αὐτὴν την τιμωρία της Θείας δικαιοσύνης.

Εσεῖς γνωρίζετε, οι ἀδελφοί μας, ὅτι ο Ἐπίσκοπος εἶναι εἰκόνα του ἰδίου του Χριστου. Δίνοντας την ἐντολή να ατιμασθεῖ, να φυλακισθεῖ και να βασανισθεῖ ο Ἐπίσκοπος ἀναδέχεται το ρόλο του Πιλάτου, ἀναλαμβάνεις να δικάζεις τον ἴδιο τον Χριστό ἐπιθυμῆς να γίνεις δικαστής του Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ τον λόγο, το τέλος των ἀνθρώπων ἐκείνων εἶναι τόσο ἀδόξο. Ὅχι ἐπειδὴ δίκασαν Ἐπίσκοπο ο οποίος, κατὰ την ἀνθρώπινη ἀδυναμία, μπορεί να ἔχει και λάθη, ἀλλὰ ἐπειδὴ δίκασαν την εἰκόνα του Χριστου που εἶναι ο ἴδιος ο Ἐπίσκοπος, και αὐτὸ ἰσοδυναμῆ με καταδίκη και φυλάκιση του ἰδίου του Κυρίου Χριστοῦ.

Διατάζοντας να γκρεμισθεῖ μια ἐκκλησία εἶναι σαν να διατάξεις να γκρεμισθεῖ το Σῶμα του Χριστου το οποίο εἶναι Ἐκκλησία. Ο ναός ἔχει πάρει το ὄνομα ἀπὸ το Σῶμα του Χριστου που λέγεται Ἐκκλησία και μαζεύεται σε ἐκεῖνο το μέρος. Ἐτσι, γκρεμίζοντας αὐτὸ το χειροποίητο ναό, τραυματίζεις τον ἀχειροποίητο, την Ἐκκλησία του Χριστου που συγκεντρώνεται στον ναό.

Γι' αὐτὸ και η ποινή που ἐπέβαλε η Θεία δίκη ὑπῆρξε και στις δυο περιπτώσεις τόσο σκληρή. Ο Θεός ἀποφάσισε να ἀφαίρεση τις ζωές αὐτῶν των ἀνθρώπων, πολὺ γρήγορα μετὰ ἀπὸ το ἀδίκημα τους προς την Ἐκκλησία. Τους ἄφησε μια περίοδο μετανοίας και ἀφού δεν την χρησιμοποίησαν για ὄφελος της σωτηρίας τους, τους παρέδωσε στη δικαιοσύνη. Και σύμφωνα με την δικαιοσύνη αὐτή, δεν θα ἔχουν προνόμια οι δικαστές αὐτοῦ του κόσμου, ἀλλὰ θα καταδικαστούν ὅπως ἐκεῖνοι που καταδικάστηκαν σ' αὐτὸ τον κόσμο ἀπὸ αὐτούς.

Θυμάστε τι ἔκαναν στον Ἰωσήφ τα πραγματικά του ἀδέλφια; Αν εἶναι παρηγοριά, εμᾶς αὐτὸ μας το ἔκαναν ψεύτικα ἀδέλφια. Στην ουσία ὅμως, πρόκειται για το ἴδιο πράγμα. Και στην περίπτωση του, η μια δῖωξη ἀκολουθοῦσε την ἄλλη, η δευτέρη την τρίτη. Πάνο ἀπὸ ἓνα πάθος συνέχιζε ἄλλο και

στο δεύτερο το τρίτο. Παραδίδοντάς τον, τον κατέστησαν δούλο σε ξένη χώρα, χώρα με ξένη γλώσσα, ξένους ανθρώπους. Ύπαρχει μεγαλύτερη φυλακή από αυτή; Αυτός όμως, μπήκε και σε πραγματική φυλακή, δοκίμασε και τις αλυσίδες και τις μαστιγώσεις και όλους τους αναγκαίους περιορισμούς της φυλακής. Αλλά από εκεί βγήκε μεγάλος, γιατί τα πάθη τα οποία υπέφερε τον κατέστησαν άξιο για κάθε καύχημα. Όπως και τον Απόστολο Παύλο τα παθήματα για τα οποία λέει πως γεννούν την πείρα, τον έκαναν άξιο καυχήσεως. Με τέτοια δοκιμασμένη πείρα θα γράψει στους Φιλιππησίους: «Ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεῦειν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν, τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες, οἷον εἶδετε ἐν ἐμοὶ καὶ νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.» (Φλ. 1,29-30) Από τα πάθη γεννιέται η ταπείνωση και η ταπεινώση είναι μεγαλύτερη απ'την αφυλοαργία και παρθενία. Η ταπείνωση πραγματικά είναι η προσευχή της καρδιάς.

Έτσι, το πάτος φέρνει τρία πλεονεκτήματα. Πρώτα, αυτός που υποφέρει γίνεται ταπεινός και πιο σκληρός και από διαμάντι, δεύτερο, το πάθος του δίνει βούληση και γενναιότητα σε αυτούς στους οποίους ακομα δεν ήλθε η σειρά τους να μαρτυρήσουν, και τρίτο και πιο σημαντικό, ετοιμάζει στεφάνους για έπαινο ενώπιον του Θεού.

Και εμάς, όπως αντιλαμβάνεστε και μόνοι σας, οι εχθροί μας, χωρίς να το θέλουν, μας έφεραν σε μία κατάσταση από την οποία δεν είναι δυνατόν να μας βλάψουν και άλλο. Άντλησαν όλα τα βέλη και δεν κατάφεραν τίποτε άλλο εκτός από το να ντροπιαστούν ενώπιον όλων. Τώρα σε όλη την οικουμένη έγιναν γνωστοί ως μοχθηροί αιρετικοί, που εκτός από την κακία και τον αγώνα εναντίον του Σώματος του Χριστού, δεν γνωρίζουν τίποτε άλλο. Ασυνείδητα και παρά την θέληση τους μας βοήθησαν πιο γρήγορα και επιτυχώς να μετατρέψουμε τα πάθη μας, κάτι που, χωρίς την μοχθηρία τους θα μας έπαιρνε πολύ χρόνο και κόπο. Παρ'όλο που ο Θεός μετέτρεψε τις πονηρές προθέσεις τους προς την ωφέλεια για την Εκκλησία, δεν είναι δυνατόν να τους δικαιολογούμε, διότι δεν έκαναν κάτι καλό με την θέληση τους, αλλά αντίθετα, χρησιμοποίησαν την ελευθέρια της βούλησης για να κηλιδώνουν και να συκοφαντούν την Εκκλησία, τους Επίσκοπους και τους Ιερείς της. Χτίζουν σπίτι στην άμμο και αναμενόμενο ήταν να γκρεμιστεί. Αλλά «εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντάς ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταραῖσθε» (Ρωμ. 12,14) λέει ο Απόστολος.

Οι συκοφάντες μας δεν διαφοροποιούνται στις μοχθηρές τους μεθόδους με αυτές που χρησιμοποιήθηκαν οι συκοφάντες στα χρόνια του Αθανασίου του Μέγα, είτε απ' αυτές χρησιμοποιημένες στα χρόνια του Ιωάννου του Χρυσοστόμου από τους συκοφάντες του. Γενικά, όλοι οι αντίπαλοι της Εκκλησίας χρησιμοποιούν την ίδια μέθοδο. Αφού καταλαβαίνουν πως νικήθηκαν από την αλήθεια, πως έμειναν χωρίς θεολογικά επιχειρήματα και πως πρέπει να δικαστούν λόγω αιρέσεως, τότε κατηγορούν αυτούς που τιμούν τον Θεό πως τάχα διέπραξαν οικονομικές απατές και αλλά αμαρτήματα τα οποία δεν θα έκανε ούτε ένας ολιγόπιστος χριστιανός. Δεν κατηγορήσαν οι Αδειανοί τον Αγ. Αθανάσιο πως ήταν φιλάργυρος; Δε χρειάστηκε να παρουσιαστεί στο βασιλικό δικαστήριο για να αποδεχτεί τελικά ότι ήταν φιλόθεος και όχι φιλάργυρος; Δεν έκαναν τα ίδια και με τον Χρυσόστομο τον Ιωάννη; Δεν εξορίστηκε μεταξύ των άλλων και για αυτή την συκοφαντία ότι τάχα έκανε κατάχρηση των χρημάτων από το ταμείο για τους φτωχούς;

Οι μίζερες ψυχές και γενικά όλοι οι αντίπαλοι της Εκκλησίας είναι τέτοιοι, ποτέ δεν θα καταλάβουν πως για τους μεγάλους ανθρώπους τα λεφτά δεν είναι σκοπός, αλλά ένα απλό μέσο. Ξεκινώντας από την ίδια των ματαιοφροσύνη, νομίζουν ότι όλοι δωροδοκούνται, είναι φιλάργυροι και φίλοι των παθών.

Ο Πιλάτος, χωρίς την συμβουλή του ιερατείου των Ιουδαίων δεν θα σταύρωνε τον Χριστό, όπως και η εξουσία από μόνη της, χωρίς την επίμονη των αιρετικών, δεν θα μας έβαζε στα δεσμά. Είναι όμως καλώς πως ανακαλύφθηκε η υποκρισία τους, η απάτη τους φανερώθηκε, το ψέμα τους αποδείχτηκε. Δεν υπάρχει πλέον ούτε μια γωνία στην οικουμένη όπου δεν ακούστηκε για την πονηρή τους μάχη εναντίον της Εκκλησίας, για την αιρετικοί τους κακολόγηση. Ανακάλυψαν το πραγματικό τους πρόσωπο το οποίο για δεκαετίες έκρυβαν πίσω από τα ράσα. Έφτυσαν προς τον ουρανό, αλλά η πτύελα τους έπεσε στα πρόσωπα τους. Και αν, παρ' όλα αυτά, κάποιος ξαναρωτήσει: Γιατί ο Θεός επιτρέπει στους δίκαιους και στην Εκκλησία του να υποφέρουν, ενώ στους αμαρτωλούς να περνούν καλά τις μέρες της ζωής τους επί της γης; θα απαντήσω με τα λόγια του Αγ. Μαξίμου του Ομολογητή.

Στην εξουσία της ελεύθερης βούλησης μας βρίσκονται όλες οι καλές και οι κακές πράξεις που κάνουμε. Ο Θεός το γνωρίζει αυτό το γεγονός, αλλά δεν το προκαθορίζει. Στην Θεϊκή εξουσία βρίσκονται όλες οι τιμωρίες, αλλά και τα βραβεία. Εμείς δεν έχουμε καμία εξουσία επί της αρρώστιας, ούτε της υγείας, αλλά έχουμε εξουσία επί των αιτιών που δημιουργούν αρρώστιες και επί αυτές που φυλάγουν την υγεία. Όπως η ακράτεια είναι αιτία αρρώστια, έτσι η συγκράτηση είναι αιτία καλής υγείας. Η τήρηση των Θεϊών εντολών είναι αιτία της κληρονομιάς της Βασιλείας του Θεού, ενώ η παραβίαση των εντολών αυτών οδηγεί στην κόλαση. Συμβαίνει όμως κάποιες φορές οι ευσεβείς, εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού και πράττουν το θέλημα του, να υποφέρουν σε αυτόν τον κόσμο, ενώ οι ανευσεβείς, οι φίλαυτοι, και οι περήφανοι να επιζούν ως τα βαθιά τους γεράματα.

Αυτούς τους πρώτους, που υποφέρουν άδικα, ο Θεός τους αναγνώρισε προ των αιώνων, έχει τον λόγο τους ακόμα και πριν δημιουργηθεί ο κόσμος και τους βλέπει δια του τέλους, δια του εσχάτου κριτηρίου ως σωζόμενους, ως μέρη του Σώματος του αγαπημένου Του Υιού. Αυτοί είναι οι άγιοι. Αυτοί πράττουν το θέλημα του, υποτάσσουν τη βούληση τους στη βούληση Του, και έτσι η βούληση τους, η οποία είναι ελεύθερη και δεν προκαθορίζεται από τον Θεό, γίνεται ίδια με την θεϊκή βούληση για αυτούς. Μέσα από τους πειρασμούς και τα παθήματα, δοκιμάζονται για το αν είναι στέρεα αποφασισμένοι να υποτάσσουν την βούληση τους στη Θεϊκή. Όπως έγινε ας πούμε, με τον Ιώβ και με τον Ιωσήφ.

Ο Ιώβ δοκιμάστηκε για να αποκαλυφθεί η ανδραγαθία του, κάτι πρωτοφανές μέχρι τότε, και ο Ιωσήφ για να φανεί η νηφαλιότητα του και η εγκράτεια που καθιστούν τον άνθρωπο άγιο. Και κάθε άλλος από τους αγίους έστω και να μη έπαυαν εκούσιους, υπέφεραν πειρασμούς σ' αυτόν τον κόσμο επειδή ο Θεός το επέτρεψε αυτό, για να τον νικήσουν και να αποκεφαλίσουν του ανθρώπου εχθρό, τον διάβολο.

Οι αμαρτωλοί, από την άλλη μεριά, που σε πρώτη μάτια καλά περνάνε τη ζωή τους, είναι όπως οι πέντε μωρές παρθένοι που είχαν πάει να περιμένουν το νυμφίο με άδεια χέρια. Περίμεναν τη μέρα του γάμου, αλλά δεν μπόρεσαν μέσα και άκουσαν αυτά τα φοβερά λόγια: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ἡμᾶς.» (Μτ. 25,12). Αυτά είναι τα σκληρότερα λόγια που ένας άνθρωπος μπορεί να ακούσει από τον Θεό. Ο Θεός γνωρίζει εμάς τους ανθρώπους ως λόγους εντός του Λόγου, ως όντα εντός του Υιού Του. Αν δεν υπάρχουμε στο Λόγο, αν δεν είμαστε μέρος του σώματος Του, τότε ο Θεός δεν μας γνωρίζει. Είμαστε, αλλά σαν να μην υπάρχουμε, προσωρινά έχουμε βγει από τη σκόνη από την οποία είμαστε πλασμένοι, για να γυρίσουμε πάλι σε αυτήν. Έτσι, παρ' όλο που κάποιος θα ζήσει μακριά και άνετα μέσα στην αμαρτία, πράγμα πολύ σπάνιο, και σχεδόν ανύπαρκτο ποιο θα είναι το κέρδος, αν μετά από το θάνατο σβήσει το ίχνος τους και εξαφανιστεί η ανάμνηση τους; Αν ο Θεός δε τους γνώριζε δεν έχουν μέρος ούτε στην αιωνιότητα, και είναι σίγουρο πως δεν τους γνώρισε ότι από μόνοι καλύφθηκαν με την αμαρτία για να μην τους βλέπει ο Θεός. Δεν αποκλείονται από την αιωνιότητα επειδή ο Θεός έτσι προκαθόρισε. Ο Θεός αγαπάει κάθε πλάσμα του, αλλά αυτοί αποκλείονται από την αιωνιότητα επειδή από μόνοι τους κάνουν αυτή την επιλογή, να

εισέλθουν στην κόλαση μέσω της άνετης ζωής στην αμαρτία, και όχι στο Παράδεισο όπου εισέρχεται μέσω των δοκιμασιών, δυστυχιών και παθών οι οποίοι μας καθαρίζουν από την αμαρτία.

Για αυτό τον λόγο, εν Χριστώ αδελφοί, και αγαπητά τέκνα εν Κυρίω «Εἴ τις αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ ἔχει, νοησάτω ὃ θέλω καὶ συμπαθείω μοι, εἰδὼς τὰ συνέχοντά με.» λέει ο Αγ. Ιγνάτιος ο Θεοφόρος στους Ρωμαίους λίγο πριν σπαραχτεί από τα λιοντάρια (Ρωμ.6,2). Και συνεχίζει:

«Ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλοῦν τι· ὕδωρ δὲ ζῶν, ἀλλόμενον ἐν ἐμοί, ἔσωθέν μοι λέγει· δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα.» (Ρωμ.7,1)

Ας πορευτούμε, εν Χριστό αγαπητή εν Κύριο, όλοι προς τον Πάτερα μας, εκεί όπου προ πάντων των αιώνων έχει ετοιμασθεί το μέρος μας να βασιλεύσουμε με τον Υιό του Θεού ως μέλη του Σώματος Του, δε δεμένοι με τον δεσμό του Αγίου Πνεύματος.

Παραμονές Χριστουγέννων 2005
Στην φυλακή Ιδρίζοβο - Σκόπια